

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: A. M.**, nar. „X“, státní příslušnost Irák, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice u Lubence č. p. 41, Podbořany, PSČ 441 01, zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem v Praze 8 – Karlín, Nile house, ul. Karolinská č. p. 654/2, PSČ 186 00, proti **žalované: Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, ul. Olšanská č. p. 2, P.O.Box 78, PSČ 130 51, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 11. 2015, č. j. CPR-38990-3/ČJ-2015-930310-C220,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané prostřednictvím jeho právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 4. 11. 2015, č. j. CPR-38990-3/ČJ-2015-930310-C220, kterým bylo rozhodnuto, že se žádosti o propuštění ze zařízení podle ust. § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nevyhovuje a cizinec se nepropouští.

V žalobě uvedl, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná porušila čl. 5 odst. 1 a čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“), a to jednak tím, že materiální podmínky, ve kterých jeho zajištění probíhá, neodpovídají požadavkům vyplývajícím z čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy a z navazující judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Žalovaná tuto námitku shledala ve všech bodech jako neopodstatněnou. Odmítnutí námítky však žalovaná nezdůvodnila tím, že pobyt žalobce v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“)

standardsy splňuje, jako spíše tvrzením, že žalovaná nenese za splnění uvedených standardů žádnou odpovědnost. Žalovaná tak označila za bezpředmětnou námitku žalobce týkající se nedostatečné velikosti a uzpůsobení prostoru, který žalobce v ZZC obývá, neboť provozovatelem zařízení je Správa uprchlických zařízení Ministerstva vnitra a policie nemá na uspořádání obytných prostor žádný vliv. Obdobně námitku týkající nedostatečného přístupu žalobce k právní pomoci odmítla žalovaná s tím, že právní pomoc je v ZZC zajišťována převážně nevládními organizacemi, cizincům a předmětným organizacím není nijak bráněno v navazování kontaktu a s tím souvisejícím poskytováním právních služeb, nehledě na skutečnost, že samotná frekvence návštěv výše zmiňovaných organizací za účelem poskytování právních služeb je plně v jejich režii a nemůže být dáváno k tíži Ředitelství služby cizinecké policie a Policie ČR vůbec, že navštěvují cizince např. 1 krát za 14 dní. Stejným způsobem pak byla žalovanou odmítnuta i námitka nedostatku volnočasových aktivit, nedostatečné stravy i nekvalifikovaného personálu. Předmětem řízení před soudem proto není ani tak otázka, zda materiální podmínky zajištění žalobce odpovídají standardům vyplývajícím z čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy, nýbrž to, zda bylo povinností žalované zabývat se úrovní materiálních podmínek zajištění, rozhodoval-li o žádosti žalobce o propuštění ze ZZC. Podle názoru žalobce žalovaná takovouto povinnost měla. A to přesto, že mezi žalobcem a žalovanou není sporu o tom, že není v kompetencích žalované úroveň materiálních podmínek zajištění v ZZC významným způsobem ovlivnit. Z judikatury ESLP vyplývá, že je třeba chránit jednotlivce při zbavení svobody před svévolí (ESLP, *Chahal v. Velká Británie*, rozsudek z 25. 10. 1996, § 118), dále že místo a podmínky zajištění musejí být k tomu uzpůsobené a že délka zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou dobu, která je nezbytná k dosažení sledovaného cíle, přičemž přístup k právnímu poradenství je nutné považovat za jeden z aspektů „podmínek zajištění“ (ESLP, *Saadi v. Velká Británie*, rozsudek velkého senátu z 29. 1. 2008, § 74). Přiměřenost podmínek zajištění je tak okolností, kterou se správní orgán na návrh cizince musí zabývat. V návaznosti na právě uvedené žalobce uvedl, že mu byl přístup k právní pomoci během prvních 46 dnů zcela odepřen. Dále žalobce uvedl, že žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí uvádí, že dne 12. 10. 2015 byl žalobce přesunut ze ZZC Bělá-Jezová do ZZC Drahonice. Z rozhodnutí není příliš zřejmé, zda s touto událostí žalovaná spojuje nějaké konkrétní důsledky, pokud jde o přezkum žádosti, která byla podána dne 26. 10. 2015. Žalobce proto jen konstatuje, že bylo povinností žalované správního orgánu údaje uvedené v žádosti ze dne 26. 10. 2015 vztáhnout k novému místu zajištění žalobce (tj. k podmínkám zajištění v ZZC Drahonice), anebo postupovat způsobem uvedeným v § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Dále žalobce namítl, že jeho zajištění je nutné považovat za nezákonné, neboť chybí reálný předpoklad, že by k jeho vyhoštění do Iráku mohlo ve lhůtách stanovených zákonem o pobytu cizinců dojít. I tuto námitku však žalovaná odmítla jako neopodstatněnou. Dle žalobce žalovaná uváděla jen povšechné informace, které nejsou podepřené jediným konkrétním údajem (např. kolik občanů Iráku je zajištěno, u kolika z nich byl cestovní doklad vydán, zda se tato informace týká i žalobce či proč žalobci doposud cestovní doklad vydán nebyl) nemohou jako odůvodnění správního rozhodnutí obstát. A to tím spíše, že dosavadní praxe žalované se navenek jeví jako taková, že k vyhošťování občanů Iráku, kteří nedisponují cestovním dokladem, v podstatě nedochází. To ostatně potvrzují i statistické údaje poskytnuté na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, samotnou žalovanou za období 1. 1. 2015 až 30. 9. 2015 – uložená správní vyhoštění (záložka „vydané správní vyhoštění – osoby“) a realizovaná správní vyhoštění (záložka „realizace správního vyhoštění“)

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě stručně zrekapitulovala dosavadní průběh řízení a plně odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. V rámci řízení žalovaná podrobně zkoumala, zda trvají důvody, pro které byl zajištěn žalobce, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Vzhledem k tomu, že žalovaná neshledala důvody pro propuštění ze zajištění ani pro uložení zvláštních opatření podle ust. § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, vydala žalobou napadené rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno žalobcově žádosti o propuštění ze zajištění. Žalovaná je přesvědčena, že dané rozhodnutí je v souladu se zákonem, v řízení se nedopustila žádného pochybení, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a s ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná ani žalobce nenavrhli ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutím ze dne 26. 8. 2015 byl žalobce dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, neboť nepředložil žádný doklad totožnosti a vzniklo podezření, že se na území České republiky nachází neoprávněně. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, rozhodnutí o zajištění nabylo právní moci dne 4. 9. 2015. Dne 26. 10. 2015 žalobce požádal o propuštění ze zajištění. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl nejprve v rámci svého zajištění umístěn v ZZC Bělá – Jezová a od 12. 10. 2015 je umístěn v ZZC Drahonice.

V daném případě soud neshledal, že by materiální podmínky, ve kterých zajištění žalobce probíhá, neodpovídaly požadavkům vyplývajícím z čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy a z navazující judikatury ESLP, jak ji predestřel žalobce. Splnění materiálních podmínek, ve kterých zajištění žalobce probíhá, přitom dovodila i žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí, což našlo i odraz ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí. Předně v tomto směru žalovaná zmínila, že zdravotní péče ZZC se cizincům v případě potřeby poskytuje bezodkladně, dále že poskytování právních služeb cizincům ze strany převážně nevládních organizací je činěno plně v režii těchto subjektů s tím, že žalovaná v poskytování právních služeb nijak nebrání. Dále žalovaná ve vztahu k námitkám o nedostatečné velikosti a uzpůsobení prostoru v ZZC, který žalobce obývá, trefně zmínila, že žalobce poukazoval na podmínky v ZZC Bělá – Jezová, zatímco v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí byl přemístěn do ZZC Drahonice, vůči němuž již žádné konkrétní námitky nevznsl. Úroveň materiálních podmínek se tak žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí zabývala

v dostatečném rozsahu. Žalovaná přitom při vypořádání se jednotlivých námitek žalobce, z nichž dovozoval, že nejsou splněny materiální podmínky jeho zajištění, zároveň správně podotýkala, že provozovatelem ZZC, a to jak ZZC Bělá – Jezová, tak i ZZC Drahonice, je Správa uprchlických zařízení Ministerstva vnitra, která ovlivňuje uspořádání obytných prostor jednotlivých ZZC, dále která skrze své sociální pracovníky zprostředkovává psychologické služby, dále stanovuje možnosti kulturního a sportovního vyžití v jednotlivých ZZC, dále která zabezpečuje stravu či kvalifikovaný personál v náležitém počtu, přičemž případné výhrady vůči jednotlivým aspektům materiálních podmínek, v nichž je realizováno zajištění cizinců, je možno uplatňovat přímo vůči Správě uprchlických zařízení Ministerstva vnitra a u ní se domáhat nápravy. S ohledem na právě uvedené skutečnosti soud vyhodnotil jako ničím nepodložené tvrzení, že žalobci byl přístup k právní pomoci odepřen během prvních 46 dnů jeho zajištění, když žádná taková skutečnost ze správního spisu ani z ničeho jiného nevyplyvá.

Dále soud uvádí, že rovněž jako neopodstatněnou vyhodnotil žalobcovu námitku o tom, že jeho zajištění je nutné považovat za nezákonné, neboť chybí reálný předpoklad, že by k jeho vyhoštění do Iráku mohlo ve lhůtách stanovených zákonem o pobytu cizinců dojít. V daném případě bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce a uložení mu povinnosti opustit území členských států Evropské unie, a to na dobu 1 roku, neboť nepředložil žádný doklad totožnosti a na území České republiky se nacházel neoprávněně. Soud se neztotožňuje se žalobcem, že dosavadní praxe neumožňuje realizaci správního vyhoštění v případě cizinců, kteří nedisponují cestovními doklady. Již žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí správně konstatovala, že v případě chybějících dokladů činí žalovaná veškeré potřebné úkony k ověření totožnosti cizinců, což v rámci své úřední činnosti zaznamenal i soud v obdobných kauzách. Žalovaná přitom v případě žalobce dále poznamenala, že již bylo požádáno Velvyslanectví Irácké republiky o ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu a že také byl se žalobcem proveden konzulární pohovor. Dále žalovaná poznamenala, že z dosavadní praxe vyplývá, že problémy s ověřováním totožnosti občanů Iráku nejsou a že Velvyslanectví Irácké republiky plně spolupracuje a jejich totožnosti ověřuje; náhradní cestovní doklady byly Velvyslanectvím Irácké republiky již u některých občanů Iráku vydány právě za účelem realizace jejich správního vyhoštění. Stejně poznatky má i soud ze své úřední činnosti v obdobných kauzách.

Pro úplnost soud podotýká, že neprováděl dokazování statistikami Ředitelství služby cizinecké policie za období od 1. 1. 2015 do 30. 9. 2015, které přiložil žalobce k žalobě, neboť jejich tvrzený obsah by na rozhodnutí soudu ničeho nezměnil. Pokud by soud přijal logiku, že pokud v minulosti nebyla realizována správní vyhoštění, nebo byla realizována v malé míře, nemůže to vést k budoucím vyhoštěním, nedošlo by k vyhoštění v budoucnu již nikdy. Při úvaze o pravděpodobnosti realizace vyhoštění v rámci rozhodování o zajištění je nutno zohledňovat aktuální situaci ve státě, do kterého má být cizinec vyhoštěn. Pokud existuje zastupitelský orgán dožadovaného státu, který nevyloučil spolupráci při realizaci správního vyhoštění, musí mít správní orgán po splnění zákonných podmínek, možnost v reálném čase vyhoštění realizovat, nebo se o něj pokusit. Jiná situace by samozřejmě nastala, pokud by již stát, do něhož by měl být cizinec vyhoštěn, fakticky neexistoval, neboť by jeho státní orgány byly z nějakého důvodu paralyzovány, neexistovaly nebo pokud by orgány tohoto státu výslovně odmítaly spolupráci. V takovém případě by předpoklad realizace správního vyhoštění zjevně nebyl dán. Tak tomu ovšem v daném případě není, neboť irácké orgány dle prohlášení žalované spolupracují a úroveň spolupráce se zvyšuje. Soud v daném

případě nemá důvod prozatím o této skutečnosti pochybovat.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není z hlediska uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 18. prosince 2015

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová